

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 467/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť A. H., K., zastúpenej advokátom Mgr. M. T., Advokátska kancelária, S., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ro 195/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2013 doručená sťažnosť A. H., K. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ro 195/2013.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že jej bol 24. júna 2013 doručený žalobný návrh spolu aj s platobným rozkazom na zaplatenie sumy 5,31 € s príslušenstvom. Predmetný žalobný návrh bol okresnému súdu doručený 31. marca 2006.

Sťažovateľka namieta, že platobný rozkaz bol vydaný až po siedmich rokoch od doručenia žalobného návrhu a táto skutočnosť spôsobila, že sťažovateľka sa nemohla účinne brániť proti tvrdeniam obsiahnutým v žalobnom návrhu, pretože už nedisponuje dokladmi o zaplatení koncesionárskeho poplatku za príslušné obdobie. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka nepodala proti uvedenému platobnému rozkazu odpor a splnila povinnosť v ňom uloženú.

Na základe uvedených skutočností je sťažovateľka presvedčená, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a preto žiadala, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ro 195/2013 bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, priznal jej primerané finančné zadost'učinenie v sume 750 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 275,94 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Vychádzajúc z námietok sťažovateľky považuje ústavný súd za zjavné a nepochybné, že sťažovateľka namieta prietahy v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 3 Ro 195/2013.

Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že sťažovateľkou napadnuté konanie právoplatne skončilo 12. júla 2013.

V súlade so svojou judikatúrou (obdobne IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08, III. ÚS 207/2011) ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo, alebo porušenie v tom čase ešte trvalo.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo

zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Ako už ústavný súd uviedol, okresný súd v danej veci rozhodol platobným rozkazom sp. zn. 3 Ro 195/2013 z 18. júna 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 12. júla 2013.

Z uvedeného vyplýva, že v čase podania sťažnosti už okresný súd vo veci nemohol konať, pretože už napadnuté konanie skončilo dňom právoplatnosti vydaného platobného rozkazu. Z uvedeného dôvodu bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila doručením platobného rozkazu a márnym uplynutím lehoty na podanie odporu ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky nastolenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2013